

Čís. 50 dis.

Pokud jde o nepřístojnost ve smyslu § 2 zákona ze dne 21. května 1868, čís. 46 ř. zák., nikoliv o služební přečin, zavinil-li soudce prodloužení vazby obviněného, nedav správě věznice písemný rozkaz, by byl obviněný propuštěn, spokojiv se ústním rozkazem dozorce vězňů.

Pochybení soudcovo nelze kvalifikovati podle možných jeho následků, nýbrž jest je posuzovati podle stupně a míry skutečného provinění.

(Rozh. ze dne 5. prosince 1927, Ds I 17/27.)

Nejvyšší soud jako kárný soud odvolací zamítl po neveřejném ústním odvolacím líčení odvolání vrchního státního zástupce z kárného nálezu vrchního zemského soudu v Praze jako kárného soudu pro úředníky soudcovské ze dne 3. září 1927, jímž byl obviněný uznán vinným toliko nepřístojností podle § 2 zákona ze dne 21. května 1868, čís. 46 ř. zák.

D ů v o d y:

Kárný zákon pro soudcovské úředníky ze dne 21. května 1868, čís. 46 ř. zák. nestanoví přesných hranic, kdy je poklesek soudcovského úředníka pokládati za pouhou nepřístojnost a kdy za služební přečin. V § 2 tohoto zákona se pouze praví, že soudcovští úředníci, kteří poruší povinnosti uložené jim jejich úřadem nebo služební přísahou, stíhají se buď tresty pořádkovými nebo tresty kárnými, podle toho, zda se jeví porušení povinností jako pouhá nepřístojnost či s ohledem na jeho způsob a stupeň, na případné opakování a na přitěžující okolnosti jako služební přečin. Kárný nálezn spatřuje poklesek obviněného v tom, že obviněný, odsoudiv dne 31. prosince 1926 Karla W-e pro přestupek podle §§ 171, 460 a § 1 zákona o tuláctví do vězení na 12 dní a prohlásiv při tom v rozsudku, že je trest odpykán vazbou, nedbal patřičné bdělosti a opatrnosti, nedav správě věznice písemný rozkaz, by byl Karel W. propuštěn na svobodu, nýbrž spokojil se v té příčině pouhým ústním rozkazem dozorce vězňů, jenž W-e z věznice zemského trestního soudu v Praze předvedl, čímž se stalo, že Karel W. byl nedopatřením držen bezdůvodně ve vazbě až do 23. února 1927, tedy plných 53 dní. Při tom kárný soud uvážil, že arci není přímého předpisu, který by nařizoval takový písemný rozkaz, že však v takových případech, jako je tento, dlužno postupovati podle obdoby min. nař. ze dne 2. dubna 1902, čís. 16 Věstníku ministerstva spravedlnosti o nařízení a provádění výkonu trestu na svobodě, a že je také všeobecně známo, že se věznici dávají písemné příkazy, má-li býti vězeň propuštěn, by se tak čelilo přehmatům a nedopatřením, jež se při pouhých ústních poukazech zřízencům

nebo dozorcům vězňů snadno mohou přihoditi. Při tom poukazuje kárný soud i na to, že obviněný sám pociťoval, že se může přihoditi takovéto nedopatření, ježto přes onen ústní poukaz nějaký den na to požádal auskultanta Dr. T-u, by ve věci propuštění Karla W-e telefonoval na ředitelství věznice, a vytýká obviněnému dále, že neuznal za vhodné, když od ředitelství věznice došly na soud dopisy ze dne 7. února, 8. února a 15. února 1927, týkající se kárného potrestání vyšetřovance W-e, z nichž poslední dopis byl označen jako »vazba«, by se ujistil, zda a proč W. přes jeho nařízení zůstal ve vazbě, ač při náležité pozornosti musel seznati, že v oněch dopisech je řeč o vyšetřovanci Karlu W-ovi, ač tento měl již dávno býti na svobodě. Uváživ pak okolnosti, za nichž se toto pochybení stalo, dále pili, snaživost a svědomitost obviněného, jeho bezvadné chování a přetížení prací, a posléze i to, že obviněný měl onoho dne mnoho hlavních přelíčení, z nichž byl W-ův případ jedním z posledních, takže mohly spolupůsobiti i únava a vyčerpanost, neshledal kárný soud v poklesku obviněného skutkovou povahu služebního přečinu, nýbrž toliko nepřístojnost ve smyslu § 2 zákona. Odvolání vrchního státního zástupce vytýká, že porušení služební povinnosti, jímž byl obviněný uznán vinným, nelze kvalifikovati jako pouhou nepřístojnost, jak to učinil kárný soud, nýbrž že zakládá s ohledem na způsob a stupeň pochybení skutkovou povahu služebního přečinu podle § 2 uv. zák. Nelze mu však přiznati oprávnění. Jak shora dolíčeno, uvážil a zhodnotil kárný soud všechny závažné okolnosti, a to nejen okolnosti, svědčící ve prospěch obviněného, nýbrž i okolnosti, svědčící v jeho neprospěch, zejména, že obviněný opomenul dáti věznici písemný poukaz k propuštění Karla W-e a nevěnoval náležitou pozornost shora zmíněným přípisům ředitelství věznice. Lze připustiti a připouští to i napadený kárný nález, že pochybení obviněného mohlo by za jiných okolností býti rázu velmi závažného a těžkého, leč za daných okolností, jež nález zjišťuje ve shodě s výsledky kárného řízení, nelze kárnému soudu důvodně vytýkati, že posuzoval poklesek obviněného příliš shovívavě, uznáv ho vinným pouhou nepřístojností, a sluší naopak míti za to, že tu nešlo o liknavost a o hrubou nedbalost, o nedostatek péle a horlivosti ve vyřizování úředních věcí, nýbrž o pouhé přehlédnutí a nedopatření, vysvětlené a částečně i omluvitelné návalem práce a přetížením. Okolnost, že obviněný nic nezařídil, když došly k soudu ony dopisy ředitelství věznice, vysvětlil tím, že předpokládal, že byl W. podle jeho příkazu propuštěn a že se dotyčná oznámení týkají snad jiné vazby a jiného trestního řízení, než které on zahájil a prováděl. Tato obhajoba obviněného nebyla provedenými důkazy vyvrácena, takže jí sluší pokládati za pravdivou. Obviněný měl se ovšem přesvědčiti, zda je jeho domněnka správná, avšak když tak neučinil, nelze mu to přičítati za hrubou nedbalost, zakládající služební přečin. Poukazuje-li odvolání na možnou škodu, kterou snad stát utrpí tím, že bude museti po případě hraditi Karlu W-ovi podle zákona ze dne 18. srpna 1918, čís. 318 ř. zák. majetkoprávní újmu, kterou utrpěl bezdůvodnou vazbou, nestačí ani tato okolnost, by byl poklesek obviněného podřaděn pod skutkovou podstatu

služebního přečinu, ježto nelze pochybení kvalifikovati podle možných jeho následků, nýbrž nutno je posuzovati podle stupně a míry skutečného provinění. Uváží-li se pak, že šlo o pochybení celkem nahodilé a ojedinelé a že tu není přitěžujících okolností, jež by vyžadovaly přísnější kvalifikace poklesku obviněného, sluší uznati, že kárný soud nepochybil, shledav v tomto poklesku pouhou nepřístojnost ve smyslu § 2 uvedeného zákona. Bylo tudíž odvolání jako neodůvodněné zamítnouti.

Čís. 51 dis.

V kárném řízení odvolacím není nejvyšší soud jako kárný soud odvolací zásadně vázán skutkovým zjištěním kárného soudu první stolice; není tudíž závady, by provedené důkazy a výsledky kárného řízení nehodnotil odchylně od tohoto soudu.

Jde o služební přečin podle § 2 zák. ze dne 21. května 1868, čís. 46 ř. zák. (porušení úředních povinností uložených soudcům v §§ 46 a 47 čís. pat. ze dne 3. května 1853, čís. 81 ř. zák.), dopustil-li se soudce značných průtahů, zejména ve výkonu trestu proti předpisu § 397 tr. ř.

(Rozh. ze dne 5. prosince 1927, Ds II 9/27.)

Nejvyšší soud jako kárný soud odvolací po ústním neveřejném líčení odvolání vrchního státního zástupce z kárného nálezu senátu mor. sl. vrchního zemského soudu v Brně ze dne 19. července 1927, pokud jím byl obviněný uznán vinným služební nepřístojností podle § 2 zákona ze dne 21. května 1868, čís. 46 ř. zák. ve spojení s §§ 46, 47 čís. pat. ze dne 3. května 1853, čís. 81 ř. zák., a pokud jím byl obviněný sprostěn z obvinění, že své povinnosti vykonával nedbale a že nevěnoval vyřizování věcí jemu svěřených dosti péle a horlivosti a že v trestní věci Tk VI 603/25 o své újmě a svémocně oddálil výkon trestu, částečně vyhověl a napadený kárný nálezn změnil v ten rozum, že obviněný je vinen služebním přečinem podle § 2 zákona ze dne 21. května 1868, čís. 46 ř. zák., jehož se dopustil tím, že své povinnosti vykonával nedbale a vyřizování věcí jemu svěřených nevěnoval dosti péle a horlivosti, takže při vyřizování nastaly neodůvodněné průtahy, měsíce, ba léta trvající.

D ů v o d y:

I. Podle § 2 zákona ze dne 21. května 1868, čís. 46 ř. zák. jest soudcovské úředníky, kteří porušili povinnosti, uložené jim úřadem nebo služební přísahou, trestati tresty pořádkovými (§ 3 zákona) nebo kárnými (§ 6) podle toho, směřuje-li porušení povinností jenom proti pořádku či je-li přečinem služebním se zřetelem k tomu, jaké jest a jak veliké,